

zeniowego, w którym nastąpiło skreślenie z rejestru lub wykazu.

(2) Obowiązek uiszczania stałej opłaty rocznej powstaje dla maklera ubezpieczeniowego z chwilą udzielenia maklerowi przez władzę nadzorczą zezwolenia na działalność, ustaje zaś z końcem roku obliczeniowego, w którym zostało cofnięte zezwolenie.

(3) Jeżeli jednak skreślenie z rejestru (wykazu) agenta lub pomocnika agenta albo też cofnięcie zezwolenia maklerowi nastąpiło w okresie płatności, przewidzianym w § 3 ust. 2 zdanie 2, to obowiązek uiszczania stałej opłaty rocznej ustaje z początkiem tego okresu.

§ 5. Stałą opłatę roczną oblicza się za czas od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku.

§ 6. (1) Opłatę dyscyplinarną, pobieraną tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego, wpłaca się w razie prawomocnego skazania pośrednika ubezpieczeniowego w postępowaniu dyscyplinarnym w ciągu miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia.

(2) Opłata dyscyplinarna wynosi od agenta ubezpieczeniowego — 20 zł, a od maklera ubezpieczeniowego — 150 zł.

(3) Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się niezależnie od przepisów § 25 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 lutego 1935 r. o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko pośrednikom ubezpieczeniowym (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 67).

§ 7. (1) Opłatę rejestracyjną od agentów ubezpieczeniowych pobiera od agenta przy jego zgłoszeniu do rejestru i wpłaca władzy nadzorczej zakład ubezpieczeń, zgłaszający agentów do rejestru, lub agent, o ile sam zgłasza się do rejestru. Opłatę rejestracyjną od pomocników agenta pobiera od pomocnika przy jego zgłoszeniu do wykazu i wpłaca władzy nadzorczej agent, zgłaszający swych pomocników do wykazu.

(2) Stałą opłatę roczną od agentów ubezpieczeniowych pobiera w drodze potrąceń z wynagrodzeń agentów za pośredniczenie i wpłaca władzy nadzorczej zakład ubezpieczeń. Jeżeli agent jest zatrudniony w kilku zakładach ubezpieczeń, opłatę tę pobiera od niego i wpłaca władzy nadzorczej jeden z tych zakładów, oznaczony przez władzę nadzorczą. O ile w ciągu okresu, przewidzianego w § 5, na rzecz agenta przypadnie od zakładu ubezpieczeń wynagrodzenie w wysokości niższej od uiszczanej przez zakład ubezpieczeń stałej opłaty rocznej, — opłata roczna zostanie zaliczona zakładowi ubezpieczeń na poczet przyszłych wpłat z tego tytułu i umorzona w stosunku do agenta.

(3) Stałą opłatę roczną od pomocników agentów ubezpieczeniowych pobiera w drodze potrąceń z wynagrodzeń pomocników i wpłaca władzy nadzorczej agent, który zatrudnia tych pomocników, przy odpowiednim zastosowaniu ust. 2 zdanie końcowe.

(4) Opłatę rejestracyjną i stałą opłatę roczną makler ubezpieczeniowy wpłaca bezpośrednio władzy nadzorczej.

(5) Opłatę dyscyplinarną wpłaca władzy nadzorczej bezpośrednio zobowiązany.

§ 8. Opłatę za nadzór wpłaca się w określonych powyżej terminach bez specjalnego wezwania za pośrednictwem konta czekowego Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu Nr. 30400 w Pocztowej Kasie Oszczędności na rachunek Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

§ 9. Opłata za nadzór, nieuiszczona w terminach, powyżej przewidzianych, ulega przymusowemu ściągnięciu w trybie ustanowionym dla podatków i opłat państwowych.

§ 10. Opłata rejestracyjna od agentów, ich pomocników i maklerów, zgłoszonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, powinna być uiszczona w ciągu miesiąca od dnia jego wejścia w życie.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

225.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1935 r.

o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 i art. 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) w brzmieniu ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 202) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się do zaległości w podatkach państwowych: gruntowym, przemysłowym od obrotu, dochodowym (dział I), od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych i wojskowym, wraz z dodatkami państwowymi i samorządowymi.

(2) Zaległości podatkowe, wymienione w ust. (1), nazywane będą w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego zaległościami.

(3) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszym, stosuje się w każdym podatku i w każdym okręgu wymiarowym odrębnie.

§ 2. (1) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszym, przysługują z urzędu osobom fizycznym, spadkom nieobjętym (wakuującym) i spółkom jawnym, z następującymi zastrzeżeniami:

1) płatnicy, przeciwko którym wszczęto przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego dochodzenie karne z powodu naruszenia przepisów ustaw o podatkach, wymienionych w ust. (1) § 1, zagrożonego karą pozbawienia wolności, z ulg przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym nie korzystają, wyjąwszy przypadki, gdy na skutek przeprowadzonego dochodzenia płatnik został uwolniony od odpowiedzialności karnej lub gdy dochodzenie zostało umorzone;

2) płatnicy, którzy na podstawie § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), pozbawieni zostali prawa do ulg określonych w tem rozporządzeniu, korzystają z ulg wynikających z rozporządzenia niniejszego tylko pod warunkami ustanowionymi w § 12;

3) płatnicy, posiadający ordynacje (fideikomisy), mogą uzyskać ulgi określone w rozporządzeniu niniejszym, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, w odniesieniu do wszystkich zaległości, bez względu na to, czy obciążają one tylko ordynacje, czy też także prywatne majątki tych płatników — na indywidualne podania wnoszone do Ministerstwa Skarbu.

(2) Osoby, niewymienione w ust. (1), mogą uzyskać ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszym, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, na podania wnoszone za pośrednictwem właściwych władz skarbowych do Ministerstwa Skarbu.

§ 3. (1) Płatnikowi, który w roku budżetowym 1934/35 uiszczył co najmniej sumę, stanowiącą równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), a ogólna suma zaległości w tym podatku, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną sumą zaległości, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r.:

1) nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się nie więcej niż o 25% — umarza się połowę zaległości w tym podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r. a uwidoczonych w księgach bierczych według stanu na dzień 31 marca 1935 r.;

2) zmniejszyła się więcej niż o 25% — umarza się całkowicie zaległości wymienione w pkt. 1).

(2) Płatnikowi, któremu w roku budżetowym 1934/35 nie przypisano podatku (§ 1), a który jednakowoż posiada w tym podatku zaległości, pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., umorzenia przewidziane w ust. (1) oraz ulgi określone w paragrafach następnych przysługują, o ile ogólna suma tych zaległości, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną ich sumą, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r., wskutek dokonanych uiszczeń nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się w stopniu przepisanym w ust. (1).

§ 4. (1) Zapłatę zaległości w podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., które nie ulegają umorzeniu na podstawie § 3 oraz pochodzących z roku budżetowego 1933/34, odracza się do dnia 31 marca 1938 r., o ile płatnik uiszczył w roku budżetowym 1934/35 równowartość przypisanego mu w tym roku podatku i w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 będzie dobrowolnie uiszczać przypisywany mu w tych latach podatek.

(2) Niedopełnienie warunków, określonych w ust. (1), powoduje natychmiastową wymagalność odroczonej zaległości wraz z odsetkami za czas od dnia 1 kwietnia 1934 r. oraz utratę prawa do dalszych ulg, wynikających z paragrafów następnych.

§ 5. (1) Płatnikowi, który:

- 1a) w roku budżetowym 1934/35 uiszczył przypisany mu w tym roku podatek, albo
- b) w roku budżetowym 1934/35 uiszczył, lub, zgodnie z postanowieniami § 7, uiszczył równowartość przypisanego mu w tym roku podatku i zarazem, w przypadkach przewidzianych w § 8, uiszczył w terminie do dnia 31 marca 1936 r. zaległości powstałe w tym podatku w roku budżetowym 1934/35,

umarza się, niezależnie od umorzeń, przewidzianych w § 3, 10% zaległości odroczonej w myśl § 4;

2) w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 uiszczył dobrowolnie podatek, jaki mu w tych latach będzie przypisywany, umorzy się

w roku budżetowym 1935/36	— 15%
" " " 1936/37	— 20%
" " " 1937/38	— 25%

zaległości odroczonej w myśl § 4.

(2) Prawo do umorzeń w poszczególnych latach budżetowych (ust. (1) pkt. 2)) uzależnia się od nabycia prawa do umorzenia w roku poprzedzającym.

(3) Podstawę umorzeń przewidzianych w ust. (1) stanowić będzie w każdym roku budżetowym suma zaległości, odroczonej w myśl § 4.

(4) Umorzenia, przewidziane w ust. (1), dokonywane będą w ostatnim dniu każdego roku budżetowego. Wyjątek stanowi umorzenie przewidziane w pkt. 1) ust. (1), które dokonane będzie z końcem roku budżetowego 1935/36.

§ 6. (1) Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości odroczonej w myśl § 4, umarza się za czas od dnia ich powstania do dnia 31 marca 1934 r. włącznie.

(2) Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od tych zaległości za czas od dnia 1 kwietnia 1934 r., nie będą pobierane przez czas odroczenia, jeżeli dopełnione zostaną przez płatników warunki, określone w § 4.

§ 7. (1) Płatnik, który w roku budżetowym 1934/35 nie uiszczył sumy, stanowiącej równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), korzysta mimo to z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszym, jeżeli brakująca do wysokości tej sumy różnica oraz przypadające od niej odsetki zostaną wyrównane, bądź w drodze egzekucji, bądź w drodze dobrowolnej wpłaty, w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. Uzyskana z tego tytułu suma zostanie zarachowana na pokrycie zaległości powstałych w tym podatku w r. 1934/35.

(2) Dla posiadaczy gospodarstw wiejskich, których główne zajęcie stanowi prowadzenie tych gospodarstw, termin uiszczenia różnicy wyznacza się na dzień 1 września 1935 r.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających mają odpowiednie zastosowanie do pokrycia zaległości w podatku, powstałych w roku budżetowym 1933/34, w tych wypadkach, gdy nie przypisano podatku w roku budżetowym 1934/35. Płatnik przez uiszczenie tych zaległości w terminach wyżej wskazanych może uzyskać prawo do odroczenia zaległości pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933

roku, przewidzianego w § 4, oraz do ulg, wynikających z paragrafów następujących, natomiast nie używa się prawa do umorzeń przewidzianych w § 3.

§ 8. Płatnikowi, który pomimo uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 lub w terminach przewidzianych w § 7 równowartości przypisanego mu w tym roku podatku, posiada powstałe w tym roku zaległości, zezwala się na spłatę ich w terminie do dnia 31 marca 1936 r., z odsetkami ulgowymi za czas od dnia powstania tych zaległości.

§ 9. Wpłaty na poczet zaległości odroczonych w myśl § 4, dokonywane w okresie odroczenia, powodują pokrycie zaległości w stosunku

w roku budżetowym 1935/36	— 250%
" " " 1936/37	— 200%
" " " 1937/38	— 150%

dokonanej każdorazowo wpłaty oraz umorzenie odsetek, przypadających od pokrytych w ten sposób zaległości.

§ 10. (1) Wpłaty, o których mowa w § 9, mogą być dokonywane gotówką i obligacjami 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r.

(2) Obligacje 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r. będą przyjmowane według ich wartości imiennej od wszystkich ich właścicieli. Za właścicieli obligacji pożyczki narodowej uważa się pierwonabywców tych obligacji oraz osoby, które otrzymały te obligacje na zasadzie przelewu dokonanego za zgodą Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na zasadzie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416).

§ 11. (1) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy, stanowiącej równowartość przypisanego w tym roku podatku, rozumie się przez to co następuje:

1) „podatek przypisany” stanowi ogólna suma wymierzona podatku łącznie z dodatkami, zmniejszona o dokonane odpisy, dotyczące tegoż wymiaru;

2) przy ustalaniu równowartości uiszczeń bierze się pod uwagę wszelkie wpłaty dokonane w gotówce, w świadczeniach w naturze i w papierach wartościowych, którymi w myśl obowiązujących przepisów można spłacać należności podatkowe, oraz w kompensacjach, o których mowa w § 2 art. 103 ordynacji podatkowej — bądź dobrowolnie, bądź w drodze egzekucji, z wyłączeniem wpłat, zaliczonych na odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucji oraz wpłat, zużytych na pokrycie zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934 i 1935.

(2) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od dobrowolnego uiszczenia należności, rozumie się przez to wpłaty, dokonane przez płatnika przed upływem terminu, oznaczonego w doręczeniu mu upomnienia. W przypadkach szczególnie uzasadnionych przysługuje dyrektorowi izby skarbowej prawo przywrócenia lub przedłużenia powyższego terminu.

(3) Jeżeli po zastosowaniu ulg określonych w rozporządzeniu niniejszem wymiar podatku za jeden z okresów poprzedzających dzień 1 kwietnia 1933 r. na skutek odwołania, ulegnie zmianie, właściwa władza skarbowa podda przyznane ulgi rewizji i zastosuje je w takim rozmiarze, jaki będzie odpowiadał zmienionemu stanowi faktycznemu.

§ 12. Płatnikom, wymienionym w pkt. 1) ust. (1) § 2, którzy w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. wpłacą w gotówce sumę, odpowiadającą równowartości przypisanych im w okresie od 1 kwietnia 1932 r. do 31 marca 1935 r. wszystkich podatków wymienionych w § 1 ust. (1), z dodatkami państwowymi i samorządowymi oraz z przypadającymi odsetkami i kosztami egzekucji, przyznaje się w odniesieniu do zaległości, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1932 r., ulgi określone w rozporządzeniu niniejszem, z tą różnicą, że ilekroć w rozporządzeniu tem powołana jest data 31 marca lub 1 kwietnia 1933 r., zastępuje się ją datą 31 marca lub 1 kwietnia 1932 r.

§ 13. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 816). Przepisy rozporządzenia niniejszego będą jednak stosowane tylko wobec tych płatników, którzy zrezygnują zupełnie z ulg przyznanych im wspomnianymi wyżej rozporządzeniami i o rezygnacji tej oraz o chęci korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, zawiadomią pisemnie właściwą władzę skarbową w terminie do dnia 15 maja 1935 r. Płatnicy, którzy wybiorą ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, nie będą mogli następnie prosić o przywrócenie prawa do korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniach na wstępie wymienionych.

(2) Płatnicy, których zaległości podatkowe, pochodzące z przepisów dokonanych przed 1 kwietnia 1933 r., zostały umorzone na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 135), korzystają w odniesieniu do zaległości, powstałych w latach budżetowych 1933/34, 1934/35, z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, na warunkach w niem ustalonych.

(3) O ile chodzi o zaległości w podatku gruntowym, pobieranym od jednostek zbiorowych, warunek „uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 równowartości przypisanego w tym roku podatku” zastępuje się warunkiem uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy podatku wymierzonego za rok 1934.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *WL. Zawadzki*